

alle fornuftige Mennesker til at støtte Fredsbevægelsen. Alle Menneskevenner bør slutte sig til Fredsforeningerne, hvis Løsen er: »Krig mod Krigen!«

Danske Vælgere!

Kræv af enhver Kandidat, at han offentlig, klart og utvetydig gør Rede for sin Stilling til Fredssagen vort Folks og Menneskehedens Velfærdssag!

Spørg ham, om han vil, at Danmark skal tilkendegive overfor Evropa, at det er vor faste Vilje, under alle mulige krigerske Forviklinger mellem andre Stater, at bevare vor Neutralitet!

Spørg ham, om han vil, at Danmark slutter vedvarende Voldgiftstraktater med andre Stater, først og fremmest med de to andre nordiske Riger!

Spørg ham, om han aldrig vil svigte, naar der gives Lejlighed til at øve Tryk paa Regeringen i Retning af vedvarende Neutralitet, Voldgift eller andre Midler, hvorved Krigens Farer og Rædsler forebygges eller indskrænkes!

Læg saaledes ogsaa Eders Lod i Vægtskaalen ved det kommende Valg til Gunst for Fredssagen! Ogsaa Danmark bør det gjælde, hvad de hundrede Rigsdagsmænd fra mange Lande den 30te Juni 1889 vedtog i Paris:

»Da Regeringernes Færd mere og mere gaar i Retning af at blive et Udtryk for de Tanker og Følelser, som giver sig til Kjende hos Borgernes store Flertal, er det Vælgerne, snm det tilkommer ved deres Valg at lede deres Landes Politik henimod Retfærdighed, Ret og Broderskab mellem Folkene.«

Bestyrelsen for Dansk Fredsforening, Septbr. 1889.

*Fredrik Bajer,*

*Johanne Meyer,*

Korsgade 56, Kbhvn. N.

Naboløs 4, Kbhvn. K.

*R. P. Rasmussen,*

*J. Svanholm-Nielsen,*

Blegdamsvej 26, Kbhvn. N.

Svanfolk ved Bælum.

*Poul Svejstrup,*

Nygaards Sidevej 5, Kbhvn. Ø.

Alle fredsvenlige Blade bedes optage ovenstaaende.

## Om Kys og Haandtryk.

Af

J. M.

Hvor skadeligt det er, at voxne letsindigt kysser smaa Børn, er i vore Dage saa temmelig gaaet ind i Folks Bevidsthed, især ved den Klarhed, der er kommen over Videnskabens senere Opdagelser: Bakterier.

At det endnu frister en og anden velvillig Kvinde at kysse en lille Barnemund eller Fløjelskind er ikke

underligt, men fornuftige Forældre sørge ellers nok for at værgе deres smaa Børn derimod, enten det sker ved at paatale det, eller ved, som man undertiden ser i Folks Entré, ved at opslaa med store Bogstaver: »Ingen maa kysse Børnene«.

Den Sag kommer nok i Orden, ligesom man nu sjældnere og sjældnere ser det almindelige Kysseri mellem kvindelige Venner, som tidligere, da der paa Trapper og Gange kyssedes af to-tre Gange, inden man skiltes.

Ogsaa den Skik gaar nok i Graven.

Men hvad der florerer frodigt, det er de dumme Haandtryk, som vexles i flæng baade til Per og Povl ved Ankomst og ved Bortgang, ved Maaltider og ved alle mer eller mindre højtidelige Lejligheder, en evig Gentagelse og en evig Kedsommelighed.

En ganske mærkelig Ting, at Folk ikke bliver opmærksom paa, at det er en aldeles intetsigende Skik, som volder en uhyre Ubehagelighed, dette at skulde række vildtfremmede Mennesker sin Haand, hvilket man dog ikke kan undgaa at gøre uden at blive anset for i højeste Grad uhøflig.

De saakaldte »fine Folk« slipper nogenlunde hel-skindet derfra, idet de kun række nogle faa Fingre med en saa løs og katteagtig Bevægelse, at de nogenlunde har undgaaet at give noget af deres Person; thi hvem kender ikke den underlige Gysen, det frembringer hos et normalt Menneske, naar man bliver Genstand for en slig særegen Strygning, som disse Kattepotehaandtryk.

Ganske det modsatte Haandtryk giver Bonden eller Arbejderen, de trykker Haanden saa det knager, og man ser uvilkaarlig paa sin Haand, om den ikke har lidt Skade derved, naar man har modtaget et saadant. Dette Haandtryk er i alt Fald meget mindre ubehageligt. Her faar man Indtryk af, at her er en Haand, der kan tage fat i Livet, en Haand, hvori der er Kræfter, men hvad gavner denne Skik? Og hvad tabte vi, om vi undlod den?

Dersom vi holde paa Høflighed i Verden, da har vi saa mange andre Midler til vor Raadighed; der kan nejes, bukkes, hilses og nikkes osv. Et Haandtryk udtrykker dog noget meget mere og bør under ingen Omstændigheder gives hen uden som et Udtryk for Sympathi, enten i Venskab eller Kammeratskab.

Det er dog noget af ens Person, man giver, idet man rækker sin Haand til Hilsen eller Tak, og det er for smuk og god en Bevægelse og indeholder en for stærk Imødekommenhed til at gives til Mennesker iflæng, ikke at tale om den ubehagelige Følelse, det er at gentage disse i dusinvis ved et Middagsmaaltid overfor Mennesker, man næppe har talt ti Ord med.

Livet er saa underligt ensformigt graat i graat, naar man ikke har Lov at gøre Forskel paa Vennen og den fremmede, eller har Lov at give den et Fortrin, som sætter ens Sympathi i Bevægelse.

Gid der maa komme lige saa stor Skræk for at tage vedkommende i Haanden, som der hos fornuftige Folk er kommen for at kysse Børnene, saa kunde vi dog snart faa den dumme Skik sat ud af Verden.

Ogsaa her maa de unge Fremskridtsfolk gaa foran. — De maa indbyrdes føre Skikken bort. Vil man give sit Haandtryk, da maa det være som Udtryk for en beslægtet Følelse, som en Tilsigelse af et